

„Клетка 12“

Денят на престъплението

Всяка буря започва тихо — с едно напрежение във въздуха, което кожата усеща, преди дъждът да падне. Така започна и онази вечер.

Беше вторник, последната седмица на октомври. Градът изглеждаше сякаш сам се беше свил в себе си — улиците бяха мокри и лъскави като кожа след сълзи. Светлините на светофарите се размазваха по асфалта, а Мартин караше бавно, заслушан в равномерния ритъм на чистачките.

В главата му още жужеше от редове кодове — числата и символите се смесваха с мислите му за нея. Пламена. Стажант-адвокат в една от големите кантори в Бургас — умна, подредена, винаги с костюм и ярко червило, което не позволяваше да ѝ противоречиш. Той, програмист в международна компания, човек, който прекарваше повече време пред екрана, отколкото в разговори с хора. Различни светове, срещнали се случайно — или може би нарочно.

Запознаха се преди година — на кръстовището до Морската градина. Тя беше изскочила на червено, притичвайки през дъжда, с папка в ръце и токчета, които тропаха като метроном. Мартин натисна спирачките, гумите изсвистяха по мокрия асфалт. Тя замръзна пред колата му, очите ѝ бяха огромни, като на човек, който току-що е видял как времето спира.

Той излезе, още дишайки тежко от уплаха, и ѝ подаде ръка.

– Добре ли сте?

– Не... да... – заекна тя, а после, сякаш се ядоса на себе си – „*Глупачка!*“

Усмивката му беше първична, инстинктивна, почти извинителна.

– Тогава да поправим грешката. Елате да седнем отсреща – в кафенето. Докато сърцето ви се върне на място.

Тя прие, без да мисли. И докато дъждът барабанеше по стъклото на онова малко кафене, между тях се случи онова, което винаги започва случайно — разговор, който продължи три часа и не приключи никога.

Сега, година по-късно, Мартин усещаше, че онзи разговор е приключил, само дето никой не беше казал „*край*“. Последните ѝ съобщения бяха кратки, хладни, като служебна кореспонденция. „*Ще се видим довечера.*“ Без сърчица. Без усмивки.

Тази вечер миришеше на буря и на нещо неизречено. Когато се прибра, въздухът в апартамента беше неподвижен, но натежал. Миришеше на нейния парфюм — онзи сладък мирис на череша, който винаги му напомняше първата им среща. Само че сега ароматът не беше обещание, а следа.

Той остави ключовете на масата. Металът издрънча сухо върху дървото. После бавно свали сакото, като че ли тежеше повече, отколкото трябва. Сипа си уиски — кехлибарената течност се завъртя в чашата и за миг отрази треперещата светлина от лампата. Седна в любимото си кресло до прозореца — мястото, където обикновено четеше вечер. Сега нямаше книга. Само празнота.

Часовникът на стената показваше 19:42. Телефонът мълчеше — студен и далечен, като камък в джоб. Навън вятърът блъскаше прозорците, огъваше дърветата. В стъклото той видя отражението си — бледо, уморено, някак чуждо лице, което сякаш не принадлежеше вече на него.

После чу звук. Тих, но ясен. Счупване на стъкло. После нещо като щракване — врата, която се отваря.

– Пламе? – гласът му прозвуча несигурно, почти детински, като че ли се страхуваше от собствения си въпрос.

Никакъв отговор. Само стъпки — леки, бавни, като на някой, който не иска да бъде чул. Въздухът в стаята натеза. Телефонът изписука. Ново съобщение. От нея. „Не ме търси.“ Думите прободоха съзнанието му. И тогава – вик. После тътен, сякаш нещо тежко падна. После — тишина. Плътна, задушаваша.

Мартин се изправи рязко, почти без да осъзнава. Тялото му действаше преди мисълта. Запъти се по коридора, който водеше към спалнята им. Краката му тежаха, а светът наоколо се размиваше в сива мъгла. Не помнеше как стигна до вратата. Когато я отвори, вече стоеше в средата на стаята — дишайки тежко, като след бяг, който не помнеше, че е започнал.

Погледна надолу. По ръцете му имаше кръв — тъмна, лепкава, почти черна на слабата светлина. Не знаеше чия е. Само усети как студът пропълзя по гърба му, като че ли някой беше отворил прозореца към нощта.

Навън бурята се развихри още по-яростно. Светкавиците за миг осветиха стаята — пердетата се размърдаха като сенки, които аплодират нещо, което вече е свършило. После — мрак. Тъмнината беше плътна, жива, дишаща заедно с него.

Мартин стоеше неподвижен. Опита се да си поеме въздух, но гърлото му пареше. Мирисът на метал и кръв се смесваше с мириса на мокър прах, на буря и страх. „Не ме търси.“ — думите къртяха в главата му, отекваха от стените, сякаш някой ги шепнеше отново и отново в ухото му.

В следващата светкавица видя нещо — очертание върху пода, до леглото. Тяло. Или може би само сянка. Не беше сигурен. Сърцето му заби така силно, че му се стори, че бурята го чува.

Пристъпи напред. Под крака му нещо изскърца — парче стъкло. Наведе се; пръстите му докоснаха пода — студен, влажен. Някъде в тъмното нещо изсрака — звук като щракване на камера, като спомен, който се опитва да се върне от място, където не би трябвало да бъде.

– Пламе... – прошепна отново. Гласът му вече не звучеше като неговия.

Мълчание. Само бурята отвън — гневна, неумолима, биеща по прозорците като сърце, което отказва да спре.

И тогава видя — червено петно върху бялата завивка. Кръвта по ръцете му започна да лепне по дрехите. Не можеше да си спомни кога я е докоснал. Не можеше да си спомни нищо. Една мисъл го прониза като ток: *А ако нея я няма?*

Бурята отвън отговори с гръм — дълбок, протяжен, като стон на небе, което също не искаше да си спомня.

Мартин направи крачка назад. Подът под него сякаш се разтече — като вода, като сън. В гърдите му нещо пулсираше неравномерно, а въздухът се сгъсти — тежък, влажен, почти лепкав. Опита се да си поеме дъх, но тишината го погълна. Сякаш самата стая го наблюдаваше, задържала дъха си с него.

Светкавица. Очертанията на леглото, завивката, стената — всичко за миг придоби форма, после пак се стопи в мрака. И тогава му се стори, че вижда движение. Сянка — лека, като дъх.

– Пламе? – извика плахо, а гласът му се пречупи, изгубен между гърма и сърцето му.

Никакъв отговор. Само далечен тътен. После — шепот. Толкова тих, че не беше сигурен дали не идва отвътре, от самия него.

– Защо си тук...

Той застина.

– Кой е?... Къде си? – прошепна едва чуто, устните му едва се помръднаха.

В следващия миг огледалото на стената проблесна. Не от светкавица, а от нещо друго — меко, топло сияние, което не принадлежеше на бурята. Мартин пристъпи към него. В отражението видя лицето си — побеляло, с окървавени ръце, но зад гърба му се очерта друг силует. Не можеше да определи дали на мъж или на жена.

Обърна се — нямаше никого. Погледна отново към огледалото — тя, неговата Пламена беше там. Стоеше неподвижна, със сведена глава, косата ѝ падаше настрани като черна пелена.

Сърцето му замря. Опита се да произнесе името ѝ, но устните му отказаха да се подчинят и мълчаха. Тогава тя вдигна глава. Погледът ѝ го проряза — не обвиняващ, не нежен, просто празен.

Мартин отстъпи назад и се препъна в ръба на леглото. Падна на пода. Огледалото трепна — и вече отразяваше само него. Силуетът изчезна.

Бурята навън утихна внезапно, като че ли някой я беше изключил. Въздухът в стаята натежа от тишина. Тогава в джоба му изписука телефонът.

Едно ново съобщение. Пръстите му трепереха, докато го изваждаше. Екранът светна. „*Погледни пак в огледалото.*“

Мартин вдигна очи. Стаята вече не изглеждаше същата — сенките бяха се приближили, ъглите се бяха разтворили в нещо дълбоко и черно. Направи крачка. После още една.

Отражението му го гледаше право в очите. Само че този в огледалото не беше той. Имаше същото лице, но усмивката, усмивката беше тънка, мрачна, като разрез. Ръцете му се движеха различно. Бавно. Уверено.

– Кой... кой си ти? – издиша Мартин.

Отражението сякаш също пристъпи напред. И тогава стъклото се разцепи — без звук, без удар. Само светлина. Светлина, която го погълна целия. Тялото му се отпусна. Всичко изчезна.

Когато отвори очи, светлината беше различна — студена, изкуствена. Миришеше на метал, белина, бетон и на нещо непознато за него .

– Къде съм... – прошепна.

Отнякъде се чу глас, глух и далечен:

– Арест. Три дни си бил в безсъзнание.

Мартин се опита да си спомни, но в съзнанието му имаше само мъгла. И споменът за онова отражение — усмихнатото, което не беше неговото.

Съзнанието му изплува бавно — като след дълго потъване. Първо дойде шумът — капка вода, която удряше метал. Ритмично, монотонно. После мирисът — на прах, желязо и нещо остро, което не можеше да назове. Отвори очи.

Огледа се. Седеше на тясно метално легло в малка стая с ослепително бели стени. Таванът беше висок, същият студен бял цвят, който караше очите му да болят. В ъгъла трептеше лампа — жужаща, пулсираща с бледа, уморена светлина. Подът под краката му беше от гол бетон, гладък и леден, сякаш целият свят под него бе изстинал. Стаята беше празна. Нямаше прозорци, нито звук. Само тежка метална врата с малък отвор за наблюдение — единствената следа, че отвън изобщо съществува нещо.

Премести ръцете си. Пръстите бяха вкочанени, като че ли не принадлежаха на тялото му. И тогава видя — кръв. По дланите, между ноктите, по ръкавите на ризата. Засъхнала. Тъмна. Но странното беше друго.

Някой очевидно бе опитвал да я почисти. По китките личаха следи от почистване, вероятно с влажна кърпа, по кожата — размазани, избелели петна, където кръвта беше размита, но не премахната. Сякаш някой бе минал по него набързо, уплашено, и се бе отказал.

Мартин се втренчи в ръцете си, в това смътно доказателство, че някой друг ги е докосвал, докато той... не е бил съзнателен. Кожата му изтръпна. Вдигна глава.

– Какво... – гласът му излезе пресипнал, като чужд. – Какво е това?

Никой не отговори. Гласът, който преди малко му беше казал, че е в ареста, го нямаше. Не се чуваха стъпки, нито звук от отвъд вратата. Само лампата — жужаща, нервна, пулсираща с неравен ритъм, като сърце, което не иска да спре.

– Ей! – извика. – Има ли някой тук?

Металът отекна глухо, а след това тишината го погълна напълно. Тогава го забеляза — малко огледало, вградено в стената, захванато с болтове. Приблужи се. В отражението го посрещна лице, което не разпозна. Очите бяха разширени, кожата — пепелива, а устните — напукани. Той гледаше себе си, но не можеше да приеме, че това е той.

– Кой... кой съм аз? – прошепна.

Думите паднаха в стаята и се разтвориха в тишината. Лампата мигна. После втори път. И за миг в огледалото зад рамото му се появи сянка — женска фигура, бледа като отражение на светкавица.

Мартин рязко се дръпна назад. Огледалото беше празно. Само неговото лице. И кръвта по ръцете му — изсъхнала, но все още жива в мириса. Сърцето му блъскаше, сякаш искаше да избяга първо.

Една година по-късно, затворник №1274 – Мартин Стойчев, е одобрен за участие в експерименталната програма „Възстановяване чрез преживяване“ – съвместен проект на Министерството на правосъдието и Технологичния институт към Агенцията за Геопсихокинетични проучвания и трансперсонална етико-модулация.

Програма, която обещава изкупление чрез симулация. Или, може би, още една илюзия.

Затворът „Каменна долина“ беше известен със своите стени — високи шест метра, от бетон с метален пълнеж. Но истинската му граница не беше бетонът, а тишината. Тя беше гъста, физическа. Проникваше през порите, запълваше дробовете, притъпяваше мислите. След време дори птиците преставаха да прелитат над това място.

От две години едното крило на затвора беше превърнато в нещо като лаборатория — полутъмна пилотна зона за „възстановителна психотерапия“ на осъдени за най-тежките престъпления. Там стените все още помнеха стария студ на килиите, но по тях вече бяха монтирани апарати, чиито функции никой не обясняваше докрай.

Проектът носеше безобидното име „Възстановяване чрез преживяване“, ала финансирането му идваше от твърде необичайно място: Министерството на правосъдието, подпомогнато от Технологичния институт към Агенцията за Геопсихокинетични проучвания и трансперсонална етико-модулация — структура, която според слуховете работи с човешкото съзнание така, както геолозите работят със земните пластове.

Официалната цел звучеше хуманистично: да възвърне на престъпниците емпатията чрез повторно преживяване на стореното — този път от гледна точка на жертвата. Но под повърхността на документацията личеше нещо друго: усещане за експеримент, който изследва границата между памет, вина и нещо по-дълбоко, почти ритуално.

Неофициално, сред надзирателите и персонала, проектът имаше едно-единствено име: „програмата за вина“ — и се произнасяше тихо, като да не би самата дума да събуди нещо, което спи в онова крило.

В Клетка 12, в най-отдалечения ъгъл на експерименталното крило, седеше Мартин Стойчев. Тридесет и двегодишен, бивш програмист, излежал една година от доживотната си присъда. В досието му пишеше „убийство с афект“. В очите му — нямаше афект, нямаше нищо. Само онази прозрачна празнота, която идва след твърде много мълчание.

Стените на помещението му ухаеха на хлор и метал. Светлината идваше от тънка вертикална процепна лампа, която не мигаше, не променяше тона си, не познаваше нощ или ден. Когато вратата се отваряше, въздухът навън миришеше на дезинфектант и на страх — познатият, острият страх на всички, които бяха минали през „програмата“.

Мартин седеше неподвижно. Чуваше звуците на машините през стената — равномерно бръмчене, тихи импулси, които сякаш идваха от под кожата на самата сграда. Някой беше казал, че системата разпознава сърдечния ритъм на участника и се синхронизира с него. Тогава защо пулсът му звучеше като чужд?

Когато дойдоха за него, не попита нищо. Стъпките на охранителите отекваха като удари по празна кутия. В коридора беше студено — мирисът на боя и нова техника се смесваше с миризмата на пот, кожа и метална тръпка в устата.

Стените бяха бели, лъскави, равни — толкова бели, че погледът отказваше да се задържи върху тях. Във всяка имаше вградени миниатюрни камери — невидими за човек, но усещани като поглед. Той вървеше и усещаше как всяка клетка на тялото му се напруга от присъствието на тези мълчаливи очи.

В края на коридора – врата с гравирани надпис: „Проект Възстановяване чрез преживяване. Модул: Клетка 12.“ Помещението вътре не приличаше на нищо, което беше виждал. Не беше лаборатория, нито затвор. По-скоро — място, в което човек трябва да остави себе си, за да влезе в нещо друго. Металният стол стоеше в центъра, вързан с кабели, които приличаха на жилки, излизащи от пода. По стените светеха монитори, които показваха мозъчни вълни, сърдечни графики, парченца човешки живот, сведени до линии.

Въздухът беше хладен и гъст, с мирис на озон, стерилитет и белина. Мартин усети как дробовете му се стягат, а гърлото изсъхва. Всичко в това място изглеждаше създадено не да му помогне, а да го отвори — като компютър, чийто твърд диск трябва да се прочете.

Когато затвори очи, машината вече дишаше в ритъма му. И въздухът се промени.

Началото на симулацията

Студът в помещението беше различен — не като този, който идва от климатик или от бетонни стени, а онзи студ, който идва сякаш от сърцето на ада. Мартин седеше в металния стол, ръцете му пристегнати с тънки маншети, които прилепваха по китките като ледени гривни. А въздуха миришеше на озон и изгорял прах — миризмата на електричество, готово да се събуди.

Двама техници се движеха край него без звук. Единият държеше тънки оптични кабели, другият — прозрачна маска, подобна на шлем за сън. Никои не говореше, докато не влезе жената с таблета. Беше в бяла униформа, косата ѝ прибрана в стегнат кок, червилото мъртвешко сиво, кожата – порцелан, с глас, толкова равен, че звучеше като част от системата.

– Пациент №1274. Протокол: Първа сесия. Цел — инициализация на емоционално огледално преживяване.

Мартин не реагира. Думите минаха покрай него като дъжд по стъкло. Жената се приближи, постави два електрода върху слепоочията му, после още един в основата на черепа. Кабелите се вплетоха в тъмната му коса като черни жилки.

– Ако почувствате болка, ще я разпознаем преди вас – каза тя, без да го погледне. – Но не се съпротивлявайте. Системата не разбира отрицание.

В ъгъла на стаята една от машините издаде нисък, равномерен тон. Светлините в помещението избледняха, докато остана само бялата линия на монитора срещу него. На екрана се появи пулсът му — бавен, стабилен, човешки. До него — втора линия. Чужда. Тогава тя каза:

– Синхронизация. Начало.

Мартин усети как маската се спуска върху лицето му — тънък пласт от гъвкав материал, който прилепна като втора кожа. Отначало не виждаше нищо. Само тъмнина и приглушено бръмчене, сякаш светът се настройваше на честота, която още не съществува. После се появи звукът — дъжд. Мек, настойчив, истински. След това — мирисът на парфюм – нейният, после топлина по врата, движение на коса. Не неговата коса.

Мозъкът му се опита да се съпротивлява, да отхвърли усещанията, но тялото не беше негово вече. Дланите бяха по-малки, пръстите – тънки, с пръстен на безименния. В гърдите му туптеше сърце, което биеше по-бързо, отколкото можеше да понесе.

Сцената се изгради пред очите му като файл, който се зарежда — първо размито, после с фокус. Холът. Стаята. Същата онази вечер. Но сега той беше вътре в нея, от другата страна на спомена.

Отражението в прозореца показва лицето на жена — с влажна коса, със същия парфюм с ухание на череша, с онези очи, които някога беше обичал. Пламена.

Мартин се опита да извика, но звукът не излезе. Системата беше блокирала говора му — или може би просто вече не беше неговият глас. В далечината се чу стъпка. После втора. Дъждът по стъклото за миг спря, сякаш въздухът се беше сдържал. Фигурата в сянката се приближи. Той усещаше страха ѝ — не като мисъл, а като ток, преминаващ през мускулите. Очите му, нейните очи, се преместиха към огледалната врата. И тогава — светкавица, метален отблясък, мирис на кръв и желязо.

Болката дойде неочаквано — остра, но безизразна, като електрически импулс. Тялото се свлече, зрението се размаза. А после, в последните секунди на съзнанието, той видя лицето на убиеца.

Не своето. Не онова, което познаваше. Чуждо. С белег по лявата вежда. Поглед, който сякаш го виждаше през симулацията. Светът се разпадна. Екраните мигнаха, тялото му се изви и започна да се гърчи в трепетни конвулсии, машината изписука тревожно. Тъмнина. Мълчание.

Когато се събуди, светлината от лампите отново беше бяла, стерилна. Маската лежеше на пода. Но вътре в него пулсираше усещането за чужда памет — реална, тежка, кървава. И някъде в далечината машината все още бучеше, сякаш не беше приключила.

След първата сесия

Когато светлината се върна, всичко изглеждаше изкуствено ярко. Мартин не виждаше ясно — зрението му пулсираше, очертанията на хората край него се размазваха, сякаш са холограми, които не могат да задържат форма. Някой говореше. Гласът беше женски, равен, с онази хладна интонация, която не допуска емоция.

– Пулсът се стабилизира. Активност на амигдалата — 94 процента. Висок индекс на емоционален трансфер.

Звукът на химикал, който щраква като отключващ се механизъм, после бипкане от монитор. Металният вкус в устата му беше реален, плътен. Кръв. Опита се да помръдне, но ръцете му все още бяха заключени в соматичните маншети за стабилизация, стегнати точно до прага на търпимост.

– Г-н Стойчев, чувате ли ме?

Гласът беше ясен, но звучеше така, сякаш идва през филтър от стъкло и студ. Той не отговори. Очите му се фокусираха върху тавана — гладък, прошит с микроотворите на вентилационната система. Но там, където светлината се пречупваше, той видя за миг нещо друго: отражение на лице. Не неговото. Мигновен визуален шум, който не би трябвало да е възможен в този ъгъл.

Вдиша рязко. Машината реагира с високочестотен писък на емпатичния реконструктор.

– Спокойно. Това е пост-реактивна халюцинация, резултат от обратната емоционална реконфигурация. Ще премине. Жената се приближи – бавно, премерено, почти ритуално, погледът ѝ остана студен.

– Вие преживяхте морфо-емоционално угасване или с прости думи емоционалната и физическа смърт на жертвата. Това е нормално.

Нормално. Думата се заби в съзнанието му като пирон, който продължи да потъва в него. Той чу собствения си глас — пресипнал, чужд, сякаш идва от друго гърло:

– Това... не беше моето лице.

Последва кратка пауза. Не обикновена, а онази гъста пауза, която се появява, когато става дума за нещо, което не би трябвало да се е случило. Никой не го записа това. Никой не реагира. Само техникът хвърли крадешком поглед за секунда към колежката си, а тя бавно отмести глава, сякаш изчисляваше вероятности.

– Системата понякога формира символични форми на вина, породени от параидентична личностна инфилтрация – каза тя тихо. – Съзнанието ви може да материализира отхвърлени емоционални структури като друг човек, както и да проектира вина.

– Не. – Гласът му вече беше твърд, резонансен, остър. – Това лице беше истинско. Белег... над веждата. И ме гледаше.

Мълчание. После кратко жужене – тактилния таблет за протоколиране активира нов запис. Жената кимна леко, вече без опит да скрие интереса си.

– Ще отбележим визуален отклик тип „Диасоматично разцепване на идентичност“. Това е характерно за първа фаза на Трансперсоналната етико-модуляция

В гърдите му, под бавното, механично дишане, растеше друго усещане — не страх, а съмнение. Видя отново мигновената светкавица на ножа. Сянката. Погледа... Не беше халюцинация. Не можеше да бъде.

Когато го освободиха от машината, той се олюля. Подът под краката му беше прекалено гладък, прекалено чист. През малкия прозорец на вратата виждаше коридора – бял, осветен, без сенки. И все пак, когато светлината премина през стъклото, за миг му се стори, че някой стои от другата страна. Висок, с белег по веждата. Нямаше отражение, нямаше шум. Само мимолетен отблясък. Мартин примигна — и силуетът изчезна.

– Г-н Стойчев? – чу гласа ѝ зад себе си. – Вторият сеанс е след три дни. Починете си.

Той кимна, без да се обърне. Но докато вървеше по коридора обратно към килията си, усети, че в ушите му още звучи дъждът. Не споменът за него — самият дъжд.

В затвора наричаха машината „огледалото“. Но никой не беше подготвил Мартин за това, че понякога огледалото гледа обратно.

Вторият сеанс

Три дни по-късно въздухът в лабораторията беше още по-студен — сух, сякаш климатичната система филтрираше не кислород, а стерилна безвремовост. Мартин седеше на същия метален стол, чиито болтове скърцаха едва доловимо като скърцаха като хладен импулс на нервната система на полуразумна машина, която се съмнява. Този път не чакаше с примирение — погледът му се плъзгаше по лицата на техниците, по ръцете им, по кабелите и панелите, сякаш търсеше микрогрешка, някакъв енергоразлом в иначе перфектната процедура.

Жената с таблета беше там отново — същата. Но днес изглеждаше още по-малко човешка. Гласът ѝ — чист, когнитивно-модулиран. Движенията — изчислени, без нито една паразитна траектория, сякаш тя не просто управляваше системата, а преминаваше през нея.

– Г-н Стойчев, първата сесия демонстрира изключително висок индекс на емоционално пренасищане със стойности близо до прага на танатопсихосензорна реактивация. – тя не го погледна. – Ще редуцираме интензивността на втория цикъл.

– Не. – гласът му беше спокоен, но твърд като проводник, който вибрира с очакване на катастрофата – Увеличете я.

За миг тя замръзна — кратко метапрекъсване, едва уловимо неуловима кратковременна аномалия в протоколната парадигма. После прехвърли пръст по таблета, промени параметрите.

– Ваш избор.

Гласът не издаде мнение. Но машината, като че ли, го направи — звукът ѝ пулсира по-дълбоко.

Електродите се впиха отново в кожата му, този път по-студени, напоени в криогел, който караше кожата да настръхне. Машината засили обороти; въздухът натежа като сгъстена тъмнина, притискаща всяка частица въздух, но под всичко това — на озоново електричество, на нещо, което предстои да се разкъса. Шлемът се спусна над лицето му с мек, хищен звук. Мартин си пое дълбоко въздух — последният реален. И светът се разгъна навътре, като че ли някой отвори люк в самото му съзнание — и реалността изчезна.

Първото нещо, което усети, беше светлина. Не ослепителна, а топла — вечерна, като преди буря. Вдиша и усети мирис на море. Сол, водорасли, пясък, нейния парфюм.

Но това не беше стаята. Не беше дори апартаментът им. Пред него се простираше бряг — пуст, тих, с бавно люлеещи се вълни, които пулсираха като квантово синхронизирани импулси и пясък под босите му крака – влажен, студен, почти метакристален на допир. Тя стоеше там. Пламена, облечена в същата бяла рокля от снимката, която полицията беше приложила към делото. Нейното тяло излъчваше психоенергитичните импулси, които го теглеха напред.

Тя стоеше на брега, гледаше водата. Вятърът разпиляваше косата ѝ, а слънцето вече потъваше зад хоризонта, а жълто-оранжевите му отблясъци се разпиляваха върху водата. Мартин пристъпи напред — не по своя воля, а воден от хипновибрации на тялото ѝ.

„*Не може да е реално*“, помисли си. Но солта по устните беше истинска. В далечината — шум от мотор, далечен, равномерен. Погледна — черна кола се приближаваше по пътя край плажа като антигравитационен силует, оставящ призрачни следи върху мокрия пясък. Вратата се отвори. Мъж излезе. Същият силует. Същият белег.

Светът около него пулсираше, картината се разтече като разлят фруид от биокинетична боя. Мартин се опита да извика, но машината блокираше звука, превръщайки звука в вътрешнорезонансен импулс. Сърцето му биеше в синхрон с нейното — едновременно, разкъсващо.

Сцената се смени без предупреждение. Сега беше нощ. Улица. Мокър асфалт, пропит с миризма на бензин. Мъжът с белега вървеше пред него — нея. Ръцете му държаха нещо — не нож, а телефон. На екрана: съобщение. „*Виждаме се довечера. Не казвай на Мартин.*“

Ток премина през гърба му. Не от машината — от вътрешността. Симулаторът не само възпроизвеждаше миналото — той го променяше. Детайли, които Мартин никога не беше знаел, започваха да изплуват като балончета от дъното на съзнанието.

Звуците се усилваха — гласове, думи, викове, шум на врата, вик на стъкло, и после — пак дъжд. Всичко се завърташе.

Изведнъж — тишина. Само едно дишане, бавно, тежко. Мартин стоеше в стаята. Същата онази от първия сеанс. Но този път той държеше ножа. В ръката му — метал, мокър и хлъзгав. Пламена пред него, отстъпва назад. И зад нея — силуетът.

Мъжът с белега. Поглежда към него и прошепва — не с уста, а направо в съзнанието: „*Не беше ти.*“

В този миг машината изписука. Всичко избухна в светлина. Тялото му се дръпна назад, кръвта му забуча в ушите, зрението се затвори като капак.

Когато се събуди, беше сам. Машината беше изключена, лампите мъждукаха. На пода – следа от влага, като отпечатък от стъпка. А на екрана срещу него, където трябваше да има медицински данни, се появяваше само едно изречение, написано в червено: *Клетка 12 е отворена.*

Нощта след втория сеанс беше тиха. Твърде тиха за затвор. Нямаше стъпки по коридора, нямаше гласове от съседните килии, нямаше дори дишане на пазачи зад стената. Само едно приглушено жужене — като електрически поток, който не знае накъде да се разсее, вибриращо между проводници и сенки.

Мартин лежеше на леглото, вперил поглед в тавана. Мислите му вече не се редяха като думи, а като образи: лицето ѝ, ножът, бурята, пясъкът. Всички се въртяха в цикъл, който не можеше да спре, като футуристична холограма, засмукана в собствената си орбита.

И тогава забеляза светлина. Тънка, почти невидима, изтичаше от процепа между стената и пода. Мартин се наведе. Плочката под леглото издаде мек, необичаен звук, когато я докосна. Под нея се разкри нещо като тънка решетка от нанометал, от която излизаше звук. Не просто електрически фон, а глас — плътен, механично-органичен, сякаш шепот на машина с памет.

– ...пациент 10... продължава да реагира... невронната активност стабилна...

Мартин замръзна. Гласът беше ясен, но не идваше от охранител. И не беше вътре в затвора. Идваше сякаш отдолу, от някакво скрито подземие или от друго измерение. Той притисна ухо към отвора.

– ...експериментът продължава седма година... субектът все още вярва, че е в затворна среда...

Сърцето му заби ускорено. Пространството около него пулсираше леко, сякаш стените дишаха и го наблюдаваха. Мартин почувства, че този глас не е просто звук, а импулсен код, който прониква директно в съзнанието му.

Мъжът се отдръпна, но светлината от решетката сякаш го повлече обратно — нежно, но властно. Пространството около него започна да се променя: стените пулсираха с приглушени тонове, леко изкривявайки формите си. Таванът се разтегна и се извиси, докато сенките вече не знаеха къде започват и къде свършват.

Гласът продължаваше, но вече не беше просто звук. Той се превърна в психо-импулсен поток, пронизващ мислите му, преплитайки образи и чувства, без да оставя място за обикновена логика:

– ...субектът показва ретрогенна емоционална реактивация... нивата на страх и вина са високи... визуален отговор: дисоциативен резонанс...

Мартин се замая. Очите му се премрежиха, а по тялото му премина лек, пронизващ импулс, сякаш течеше необичайно електричество. Изведнъж всичко се слее в един непрекъснат, пулсиращ поток. Той усети как гравитацията се разтяга и свива около него, сякаш стените на затвора вече не могат да го съдържат.

– ...субектът вярва, че е затворен... но реалността е... многопластова и адаптивна... – гласът шепнеше и отекуваше едновременно, сякаш идваше от всички посоки.

Мартин усети нещо дълбоко в мозъка си — едновременно болка и екстаз, усещане, че невроните му са свързани директно с непознатата машина, която го изучава и манипулира. И тогава, внезапно, гласът спря. Тишината беше толкова пълна, че Мартин можеше да чуе собствените си мисли като пулсиращи вибрации. След секунда се появи отново светлинна нишка, извираща от решетката и плъзгаща се по стената като жив импулс. Той протегна ръка — и светлината го докосна леко, сякаш го изучаваше, пробуждайки в съзнанието му усещане за контрол, който никога досега не е съществувал.

Светлината от решетката все още пулсираше в ръката му, когато Мартин се отдръпна. Пространството около него се разтегляше и свиваше, стените дишаха, а сенките се преливаха в едно непрекъснато движение. В съзнанието му думите на гласа се забиваха като гвоздеи: „Субектът... вярва...“ — звуците се разпространяваха не само в ушите му, а в самите му неврони.

Опита да си поеме въздух, но въздухът сякаш не достигаше до дробовете му. Сърцето му биеше толкова силно, че сякаш пулсираше в ритъма на самата симулация. Тогава чу звук — дребен, почти незабележим: вратата на килията изщрака. Сама.

Отвън не стоеше охрана. Само празен коридор, осветен с мека синкава светлина. Стените бяха стерилно бели, а вратите на стайте — без номера и надписи прекалено чисти, прекалено... изкуствени. Коридорът изглеждаше вечен, без завои, с врати, които не водеха никъде. Мартин тръгна напред, усещайки как пулсациите на светлината и гласа му преливат в самия въздух, обгръщайки го, като че ли го теглят към нещо неизбежно.

И тогава го чу — познатият шум на машината. Метал, електричество, тихо жужене, което се разливаше по коридора. Мартин забави крачка, но вътрешното усещане го тласкаше напред. В края на коридора се появи врата от стъкло. Отвъд — лабораторията. Същата, в която беше по време на сеансите. Но сега беше празна.

Само редици апарати, ред по ред, с монитори, на които се виждаха вълнообразни линии, пулсиращи като живи организми. Мартин се приближи и замръзна. На един от екраните се появи изображение. Човек. Свързан с кабели, с шлем на главата, неподвижен. На етикета под монитора пишеше:

Субект №7 – Владимир Георгиев. Активен.

Мартин се наведе по-близо. Дъхът му заседна в гърлото. На друг монитор — познат образ, но този път неговият собствен. На етикета под него пишеше:

Субект №12 – Мартин Стойчев. Активен.

Сърцето му прескочи удар. Машината, лабораторията, самият коридор — всичко започваше да се усеща като живо. И той разбра, че наблюдава себе си, както някой друг го наблюдава, и че границата между наблюдател и субект започва да се размива.

Светлината около него се извиваше и пулсираше, следвайки всяка мисъл, всяко движение на пръстите му. Пулсиращите линии на мониторите се разтегляха и извиваха, докато пространството между него и лабораторията стана неустойчиво — като водна повърхност, която не знае как да се задържи.

Мартин усещаше тялото си, легнало на леглото, но съзнанието му се разпростира навсякъде. Коридорът, стъклената врата, апаратите — всичко беше слой след слой от светлина и отражения. И изведнъж светът около него изтъня, като филмова лента, която се разтегля и изчезва. Въздухът стана плосък, звукът се сплеска, цветовете примигваха в студени спектри.

Когато протегна ръка, пръстите му преминаха през екрана, като през вода. Тогава чу глас зад себе си — тих, равен, металически, като запис от стара лента:

– Добре дошъл обратно, Мартине.

Обърна се. Жената с таблета стоеше там, но лицето ѝ не беше същото. Гладко, неестествено, като генерирано от компютър. Очите ѝ светеха в сиво, но пулсираха синхронно с светлината около него.

– Колко... време? – прошепна той, гласът му дрезгав от смесицата на страх и объркване.

– Седем години субективно. Шейсет и седем часа и три минути реално, като разбира се не броим едната година експериментална авантюра с Пламена. – отговори тя спокойно, гласът ѝ леко пулсиращ, като ритъм на машина, която наблюдава всяка мисъл.

Мартин усети внезапно как паметта му се разплита и отново се свързва. Образи от детството, от училище, от непознати улици — всичко това премигваше в съзнанието му, но той осъзна: това не е негов живот. Спомените са внедрени чрез психохипноза, внимателно моделирани, за да му внушат вина, която никога не е изпитал.

– Защо? – изтръпнал, Мартин не можеше да откъсне поглед от неестественото ѝ лице.

– Защото трябваше да знаем. – гласът ѝ беше студен, но категоричен.

– Какво?

– Колко дълго може човек да вярва в своята вина, ако никога не е извършил престъпление. Колко дълго може изкуствено имплантиран спомен да стане негов, ако психиката му се адаптира към него.

Мартин отстъпи крачка назад. Тялото му реагираше, но умът му се бореше да остане ясен.

– Не... не съм убивал...

– Не. – гласът ѝ беше окончателен. – Но ти повярва, че си. И това беше достатъчно. Експериментът е да наблюдаваме, как изкуствено вменената вина може да формира поведение и емоция. Ти си не просто субект, Мартине. Ти си високотехнологичен изследователски обект, жив интерфейс между човешка психика и машина.

Мартин усети пулсиращата светлина около него, която се стесняваше и концентрираше върху него. Всеки импулс, всяко дихание, всяка мисъл се записваше, изследваше се, реагираше се. И за първи път той осъзна: не е просто наблюдаван, той е

инструмент — инструмент за изучаване на човешката психика, на границата между реално и имплантирано, между спомен и убеждение.

Сърцето му забие ускорено. Светлината от решетката около него се извиваше, сякаш очакваше неговата следваща мисъл. Мартин знаеше, че няма връщане назад, но за първи път усещаше и сила — сила да се противопостави, да изследва границите на собствената си реалност.

...Три дни по-късно лабораторията беше подновена. Кабелите бяха сменени, стените — пребоядисани, досиетата — архивирани. На монитора в централната конзола се зареди нов файл:

„Проект Клетка 12 – Подексперимент В.“

Субект №13 – готов за въвеждане.

Тишината в помещението беше почти стерилна. Само едно приглушено бръмчене от ядрените батерии под пода напомняше, че мястото е живо — и че в него се крие нещо, което не трябва да бъде будно.